

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2016/2

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2016 -2

<p>Zaaknummer: 15/3450/GA en 15/3644/GA</p> <p>Datum uitspraak: 9 maart 2016</p>	<p>Motiveringsbeginsel; DBT; Telefoon; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Onvoldoende gebleken van belangenafweging bij beslissing om klager niet te promoveren. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 30,=. Uitluisteren telefoongesprek en noodzaak daartoe niet medegedeeld aan klager. Beroep gegrond. Privacy tijdens telefoneren is onvoldoende gewaarborgd op afdeling F1, met name door de positionering van telefoonvoorzieningen ten opzichte van het kantoor en de recreatietafel. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 10,=.</p>	<p>Blz. 9</p>
<p>Zaaknummer: 15/3445/GA</p> <p>Datum uitspraak: 9 maart 2016</p>	<p>Telefoon; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Privacy tijdens telefoneren is onvoldoende gewaarborgd op afdeling F1, met name door de positionering van de telefoonvoorzieningen ten opzichte van het kantoor en de recreatietafel. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 10,=.</p>	<p>Blz. 11</p>
<p>Zaaknummer: 15/4143/GA</p> <p>Datum uitspraak: 25 februari 2016</p>	<p>Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>De beoogd behandelend psychiater van klager kon ten tijde van het opstellen van zijn verklaring niet worden aangemerkt als dé behandelend psychiater van klager als bedoeld in artikel 46e, tweede lid, van de Pbw. Deze heeft een verklaring opgesteld zonder klager, die werd overgeplaatst, gesproken te hebben. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 12</p>
<p>Zaaknummer: 15/3782/GA</p> <p>Datum uitspraak: 25 februari 2016</p>	<p>Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Directeur heeft de betrokken personen niet drie dagen voorafgaand aan de definitieve beslissing in kennis gesteld van de voorgenomen beslissing tot a-dwangbehandeling. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 13</p>

<p>Zaaknummer: 15/3439/GA, 15/3445/GA, 15/3450/GA en 15/3644/GA</p> <p>Datum uitspraak: 22 februari 2016</p>	<p>Telefoon</p>	<p>Wrakingsverzoeken betreffende de voorzitter van de beroepscommissie van de zitting van 8 januari 2016 nadat verzoeken om aanhouding van de behandeling van de beroepszaken zijn afgewezen. De wrakingskamer wijst de wrakingsverzoeken af.</p>	<p>Blz. 13</p>
<p>Zaaknummer: 15/3735/GA</p> <p>Datum uitspraak: 5 februari 2016</p>	<p>Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Advies aan directeur van behandelend psychiater kan niet gezien worden als het uittreksel behandelplan. In dat advies is bovendien onvoldoende informatie opgenomen voor een goede beoordeling van de beslissing tot a-dwangbehandeling. Nogmaals aanbeveling om adviesaanvraag aan tweede psychiater buiten PPC te doen teneinde schijn van vooringenomenheid te voorkomen. Beroep gegrond, tegemoetkoming €50,=.</p>	<p>Blz. 16</p>
<p>Zaaknummer: 15/3334/GA</p> <p>Datum uitspraak: 1 februari 2016</p>	<p>Ordemaatregel afzondering; Cameratoezicht; Bezoek</p>	<p>Voldoende aannemelijk dat ten aanzien van klager de verdenking bestond dat hij contrabande probeerde in te voeren. Directeur kon in redelijkheid beslissen om klager in afzondering te plaatsen. De werkwijze die de inrichting hanteert met betrekking tot cameratoezicht geeft voldoende invulling aan de adviesverplichting als bedoeld in artikel 24a van de Pbw. Ten aanzien van de beslissing bezoek achter glas op te leggen is een individuele belangenafweging gemaakt. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 17</p>

<p>Zaaknummer: 15/4176/GB</p> <p>Datum uitspraak: 7 maart 2016</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay; Motiveringsbeginsel</p>	<p>Onvoldoende gemotiveerd dat terugplaatsing in de extramurale fase ongewenst is. Beroepscommissie heeft beroep van klager eerder om dezelfde reden gegrond verklaard. Opnieuw geen acht geslagen op visie reclassering. Gezien tijdsverloop verklaart beroepscommissie beroep gegrond en beslist dat klager dient te worden teruggeplaatst in de extramurale fase.</p>	<p>Blz. 19</p>
<p>Zaaknummer: 15/3760/GB</p> <p>Datum uitspraak: 28 januari 2016</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Verzoek plaatsing ex art 15 lid 5 Pbw. Een verzoek als bedoeld in artikel 18 van de Pbw kan alleen betrekking hebben op plaatsing in een penitentiaire inrichting. Psychiatrische ziekenhuizen vallen hier niet onder. Klager niet-ontvankelijk in zijn beroep.</p>	<p>Blz. 19</p>
<p>Zaaknummer: 15/3456/GM</p> <p>Datum uitspraak: 11 maart 2016</p>	<p>Medische verzorging behandeling; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Medisch Adviseur adviseert directeur van de inrichting over detentie-ongeschiktheid van klager, die vervolgens procedure voor (ambtshalve) strafonderbreking kan opstarten. Geen medisch handelen van inrichtingsarts. Klager niet-ontvankelijk in zijn klacht.</p>	<p>Blz. 21</p>
<p>Zaaknummer: 15/3457/GV</p> <p>Datum uitspraak: 25 november 2015</p>	<p>Verlof algemeen</p>	<p>Dat het Gerechtshof nog gronden voor voorlopige hechtenis aanwezig acht, betekent niet dat klaagster niet in aanmerking kan komen voor verlof. Deze beslissing vergt een eigenstandige afweging. Nu niet is gebleken van een hoog recidiverisico, het gevaar voor maatschappelijke onrust onvoldoende is gemotiveerd en niet is onderzocht of eventuele risico's ondervangen kunnen worden door het verbinden van voorwaarden aan het verlof, is de beroepscommissie van oordeel dat de bestreden beslissing niet op goede gronden rust. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.</p>	<p>Blz. 21</p>

<p>Zaaknummer: 15/2841/TA</p> <p>Datum uitspraak: 4 maart 2016</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Dwangmedicatie</p>	<p>Klager ontvankelijk in klacht over verhoging dosis medicatie in kader van b-dwangbehandeling. Hoofd inrichting heeft op advies van commissie voorbehouden beslissingen, dosis kunnen verhogen. Klager is voldoende gekend in overwegingen daaromtrent. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 22</p>
<p>Zaaknummer: 15/3677/TA</p> <p>Datum uitspraak: 23 februari 2016</p>	<p>Bewegingsvrijheid afdelingsarrest; Bewegingsvrijheid afzondering en separatie; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Geen sprake van verlenging afdelingsarrest, opleggen afzondering en opleggen afdelingsarrest op dezelfde grondslag. Klager terecht niet-ontvankelijk verklaard in beklag over afzondering. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 24</p>
<p>Zaaknummer: 15/3546/TA</p> <p>Datum uitspraak: 23 februari 2016</p>	<p>Vermissing; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Nu in strijd met circulaire geen ontruimingsverslag is opgemaakt komt bestaande onduidelijkheid over afwikkeling van de ontruiming van klagers kamer na onttrekking en de overdracht van klagers goederen voor rekening van het hoofd van de inrichting. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 25,=.</p>	<p>Blz. 26</p>
<p>Zaaknummer: 15/3743/TA en 15/3757/TA</p> <p>Datum uitspraak: 16 februari 2016</p>	<p>Verpleging en behandeling; Behandelplan; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Tijdig opgestelde behandelplan 0 is, in tegenstelling tot te laat vastgestelde behandelplan 1, geen behandelplan in de zin van de wet. Klager niet verstoken van behandeling i.a.v. behandelplan 1. Beroep inrichting gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag.</p>	<p>Blz. 27</p>

<p>Zaaknummer: 15/3656/TA</p> <p>Datum uitspraak: 9 februari 2016</p>	arbeidsloon	Verlaging uurloon niet in strijd met Regeling beloningsstelsel verpleegden. Beroep inrichting in zoverre gegrond. Zowel voor als na 1.6.14 werd uitgegaan van geschatte aantal uren dat klager zou kunnen werken. Hoofd inrichting dient nieuwe beslissing over door klager gemiste aanvullingen te nemen. Beroep inrichting in zoverre ongegrond.	Blz. 29
<p>Zaaknummer: 15/3574/TA, 15/3575/TA, 15/3576/TA en 15/3577/TA</p> <p>Datum uitspraak: 9 februari 2016</p>	Bewegingsvrijheid afzondering en separatie; Urineonderzoek	Bij overplaatsing onvolledige overdracht van al jaren bekende medische beperkingen uc. Inrichting had klager bij uc voordeel van de twijfel moeten geven. Beroep in zoverre gegrond, tegemoetkoming € 10,=. Nu klager geen info uit vorige inrichting wil delen met beroepscommissie, moet wat betreft afzondering worden uitgegaan van juistheid van info van huidige inrichting. Beroep in zoverre ongegrond.	Blz. 30
<p>Zaaknummer: 15/3211/TA</p> <p>Datum uitspraak: 4 februari 2016</p>	Ontvankelijkheid materieel; Verlof proefverlof	Risico op ongewenste slachtofferconfrontatie tijdens onbegeleid verlof is een individuele, op klager betrekking hebbende omstandigheid. Geen beklag mogelijk tegen opschorting verlof op die grond. Beroep ongegrond.	Blz. 31
<p>Zaaknummer: 15/3333/TA</p> <p>Datum uitspraak: 2 februari 2016</p>	Inzage in stukken/ dossier	Verspreiden medische informatie, waaronder informatie over somatische klachten, via e-mail aan personen die rechtstreeks betrokken zijn bij de behandeling, levert geen schending van medisch beroepsgeheim op. Informatieverstrekking via e-mail dient goed geborgd te zijn. Beroep ongegrond.	Blz. 32

<p>Zaaknummer: 15/3732/JA</p> <p>Datum uitspraak: 9 maart 2016</p>	<p>Voorwerpen op cel; Huisregels</p>	<p>Inbeslagname t-shirt met opdruk 'Satudarah support club' niet onredelijk. Belangenafweging door directeur in voldoende mate plaatsgevonden. Aan de beslissing liggen tevens behandelinhoudelijke overwegingen ten grondslag. Beroep directeur gegrond, beklag alsnog ongegrond.</p>	<p>Blz. 33</p>
--	--	--	----------------

Zaaknummer:

15/3450/GA en 15/3644/GA

Datum uitspraak:

9 maart 2016

Beroepscommissie:

Holten, mr. A. van der
Rutten, mr. M.A.G.
Schagen, J.
Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij de
Ipenitentiaire inrichting (p.i.) Ter Ape

Trefwoorden:

Motiveringsbeginsel; DBT; Telefoon;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 38, 39; Regeling selectie, plaatsing
en overplaatsing van gedetineerden art. 1d
e.v.

Samenvatting:

Onvoldoende gebleken van
belangenafweging bij beslissing om klager
niet te promoveren. Beroep gegrond,
tegemoetkoming € 30,=. Uitluisteren
telefoongesprek en noodzaak daartoe
niet medegedeeld aan klager. Beroep
gegrond. Privacy tijdens telefoneren is
onvoldoende gewaarborgd op afdeling
F1, met name door de positionering van
telefoonvoorzieningen ten opzichte van
het kantoor en de recreatietafel. Beroep
gegrond, tegemoetkoming € 10,=.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van de onderdelen a. en c.
overweegt de beroepscommissie als volgt.
Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar

het oordeel van de beroepscommissie niet
tot een andere beslissing leiden dan die van
de beklagrechtter. Het beroep zal derhalve
ongegrond worden verklaard.

Ten aanzien van onderdeel b. overweegt de
beroepscommissie als volgt.

Klager is wegens 'rood gedrag' op -
onder meer - middelengebruik niet in
aanmerking gekomen voor plaatsing in
het plusprogramma. In de bijlagen bij de
Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing
van gedetineerden (de Regeling) zijn
voorbeelden gegeven van gedrag dat als
'goed gedrag' (groen), 'dit kan beter-gedrag'
(oranje) of 'ongewenst gedrag' (rood) wordt
aangemerkt. Daaruit volgt dat het (niet
incidenteel) gebruik van drugs ongewenst
gedrag en dus rood gedrag oplevert, wat tot
gevolg heeft dat promotie is uitgesloten.

Reeds eerder heeft de beroepscommissie
beslist dat de directeur bij de beslissing een
gedetineerde niet te promoveren een eigen
belangenafweging dient te maken (RSJ 24
april 2015, 14/4783/GA).

Uit het advies van het MDO blijkt - hoewel
klagers positieve gedrag daarin is vermeld
- niet van een belangenafweging tussen
het aan de beslissing ten grondslag
gelegde negatieve gedrag van klager
enerzijds en diens structurele gedrag,
waaronder ook zijn positieve gedrag,
anderzijds. Evenmin is gebleken van een
belangenafweging in een schriftelijk besluit
tot niet promoveren, nu dit besluit door
de directeur niet is overgelegd. Gelet op
het vorenstaande is de beroepscommissie
van oordeel dat onvoldoende is gebleken
van een belangenafweging bij de beslissing
om klager niet te promoveren. De
beroepscommissie zal het beroep gegrond
verklaren, de uitspraak van de beklagrechtter
in zoverre vernietigen en het beklag alsnog

gegrond verklaren.

Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden, acht de beroepscommissie termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming. Nu uiterlijk zes weken na degradatie wordt bezien of een gedetineerde weer kan promoveren en nu tegen het niet promoveren beklag kan worden ingesteld, zal de beroepscommissie aan klager een tegemoetkoming toekennen van € 30,=.

Ten aanzien van onderdeel d. overweegt de beroepscommissie als volgt.

Uit artikel 39, tweede lid, van de Pbw volgt dat de directeur kan bepalen dat op de door of met de gedetineerde gevoerde telefoongesprekken toezicht wordt uitgeoefend, indien dit noodzakelijk is om de identiteit van de persoon met wie de gedetineerde een gesprek voert vast te stellen dan wel met het oog op een belang als bedoeld in artikel 36, vierde lid, van de Pbw. Dit toezicht kan omvatten het beluisteren van een telefoongesprek of het uitluisteren van een opgenomen telefoongesprek. Aan de betrokkene wordt mededeling gedaan van de aard en de reden van het toezicht.

Door de directeur is aangevoerd dat het opgenomen telefoongesprek is uitgeluisterd naar aanleiding van een verklaring van klagers bezoekster, bij wie voorafgaand aan het bezoek verdovende middelen zijn aangetroffen. Het telefoongesprek is derhalve uitgeluisterd in het kader van de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting als bedoeld in artikel 36, vierde lid, sub a, van de Pbw. Door klager is echter aangevoerd - en door de directeur niet betwist - dat aan hem niet is

medegedeeld dat zijn telefoongesprek werd uitgeluisterd en wat de noodzaak daartoe was. De beroepscommissie is van oordeel dat niet vastgesteld kan worden dat aan klager mededeling is gedaan van de aard en de reden van het toezicht, hetgeen in strijd is met artikel 39, tweede lid, van de Pbw. De verwijzing door de directeur naar de huisregels, waarin is bepaald dat de directeur kan besluiten tot het uitluisteren van opgenomen telefoongesprekken, acht zij onvoldoende. De beroepscommissie zal het beroep derhalve gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagrechtter in zoverre vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. Zij acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Ten aanzien van onderdeel e. overweegt de beroepscommissie als volgt.

Op grond van artikel 39, eerste lid, van de Pbw heeft de gedetineerde het recht ten minste eenmaal per week op in de huisregels vastgestelde tijden en plaatsen met behulp van een daartoe aangewezen toestel gedurende tien minuten een of meer telefoongesprekken te voeren met personen buiten de inrichting. De directeur dient er voor te zorgen dat gedetineerden van dit recht om te telefoneren gebruik kunnen maken, op een wijze waarbij hun recht op privacy - zoveel als redelijkerwijs mogelijk - wordt gewaarborgd.

Op afdeling F1, waar klager verblijft, zijn twee telefoonvoorzieningen, bestaande uit een telefoontoestel aan de muur met daaromheen een kap. Op dit gedeelte van de afdeling bevinden zich tevens twee kantoren van inrichtingsmedewerkers, een keuken en een recreatieruimte. Tussen de twee telefoonvoorzieningen in bevindt zich een kantooruimte. Deze bevindt zich direct

naast de eerste telefoonvoorziening. Vlak voor de eerste telefoonvoorziening staat een tafel met daarop een schaakspel, op ongeveer een meter afstand. Door klager is aangevoerd dat tijdens de recreatie aan deze tafel vaak bewaarders en gedetineerden zitten en dat het tijdens de recreatie druk is op dit gedeelte van de afdeling. Tijdens de recreatie hebben de gedetineerden de mogelijkheid om te telefoneren. Bij het bezoek aan afdeling F1 heeft de beroepscommissie vastgesteld dat zowel in het naast gelegen kantoor als aan de tafel gehoord kan worden wat de persoon zegt die (op normale wijze) een telefoongesprek voert.

Gelet op het bovenstaande - en met name op de positionering van de telefoonvoorzieningen ten opzichte van het kantoor en van de tafel - is de beroepscommissie van oordeel dat in onderhavige situatie de privacy tijdens het telefoneren onvoldoende is gewaarborgd. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagrechtter zal worden vernietigd en het beklag zal gegrond worden verklaard. Aan klager zal een tegemoetkoming van € 10,= worden toegekend.

Zaaknummer:

15/3445/GA

Datum uitspraak:

9 maart 2016

Beroepscommissie:

Holten, mr. A. van der
Rutten, mr. M.A.G.
Schagen, J.
Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagrechtter bij de penitentiaire inrichting (p.i.) Ter Apel

Trefwoorden:

Telefoon; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 39

Samenvatting:

Privacy tijdens telefoneren is onvoldoende gewaarborgd op afdeling F1, met name door de positionering van de telefoonvoorzieningen ten opzichte van het kantoor en de recreatietafel. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 10,=.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 39, eerste lid, van de Pbw heeft de gedetineerde het recht ten minste eenmaal per week op in de huisregels vastgestelde tijden en plaatsen met behulp van een daartoe aangewezen toestel gedurende tien minuten een of meer telefoongesprekken te voeren met personen buiten de inrichting. De directeur dient er voor te zorgen dat gedetineerden van dit recht om te telefoneren gebruik kunnen maken op een wijze waarbij hun recht op privacy - zoveel als redelijkerwijs mogelijk - wordt gewaarborgd.

Op afdeling F1, waar klager verblijft, zijn twee telefoonvoorzieningen, bestaande uit een telefoontoestel aan de muur met daaromheen een kap. Op dit gedeelte van de afdeling bevinden zich tevens twee kantoren van inrichtingsmedewerkers, een keuken en een recreatieruimte. Tussen de twee telefoonvoorzieningen in bevindt zich een kantooruimte. Deze bevindt zich direct naast de eerste telefoonvoorziening. Vlak voor de eerste telefoonvoorziening staat

een tafel met daarop een schaakspel, op ongeveer een meter afstand. Door klager is aangevoerd dat tijdens de recreatie aan deze tafel vaak bewaarders en gedetineerden zitten en dat het tijdens de recreatie druk is op dit gedeelte van de afdeling. Tijdens de recreatie worden de gedetineerden in de gelegenheid gesteld om te telefoneren. Bij het bezoek aan afdeling F1 heeft de beroepscommissie vastgesteld dat zowel in het naast gelegen kantoor als aan de tafel gehoord kan worden wat de persoon zegt die (op normale wijze) een telefoongesprek voert.

Gelet op het bovenstaande - en met name op de positionering van de telefoonvoorzieningen ten opzichte van het kantoor en van de tafel - is de beroepscommissie van oordeel dat in onderhavige situatie de privacy tijdens het telefoneren onvoldoende is gewaarborgd. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagrechtter zal worden vernietigd en het beklag zal gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Zaaknummer:

15/4143/GA

Datum uitspraak:

25 februari 2016

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Rutten, mr. M.A.G.
Burke, U.P.
Boerhof, R. (secr.)

Beklagcommissie:

directeur van het Penitentiair Psychiatrisch Centrum (PPC) van de locatie Scheveningen

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 72, 46e

Samenvatting:

De beoogd behandelend psychiater van klager kon ten tijde van het opstellen van zijn verklaring niet worden aangemerkt als dé behandelend psychiater van klager als bedoeld in artikel 46e, tweede lid, van de Pbw. Deze heeft een verklaring opgesteld zonder klager, die werd overgeplaatst, gesproken te hebben. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van het beroep onder a. overweegt de beroepscommissie het volgende. Tegen een voorgenomen beslissing als bedoeld in artikel 22e, eerste lid, van de Penitentiaire maatregel staat op grond van artikel 72, derde lid, van de Pbw geen beroep open. Enkel tegen een definitieve beslissing tot toepassing van a-dwangbehandeling, als bedoeld in artikel 46e, eerste lid, van de Pbw, kan op grond van artikel 72, derde lid, van de Pbw rechtstreeks beroep worden ingesteld (vgl. beroepscommissie 3 december 2013, 13/2616/GA). Klager zal daarom niet-ontvankelijk in zijn beroep worden verklaard.

Ten aanzien van het beroep onder b. overweegt de beroepscommissie het volgende.

In artikel 46e, tweede lid, van de Pbw is bepaald dat de directeur ten behoeve van een beslissing tot a-dwangbehandeling een

verklaring van de behandelend psychiater alsmede een verklaring van een psychiater die de gedetineerde met het oog daarop kort tevoren heeft onderzocht, maar niet bij diens behandeling betrokken was, dient over te leggen.

Uit de stukken en hetgeen ter zitting is verklaard is gebleken dat B. voorafgaand aan klagers binnenkomst in het PPC Scheveningen een verklaring heeft opgesteld zonder klager te hebben gesproken. In de door de onafhankelijke psychiater opgestelde verklaring wordt B. genoemd als de aankomend behandelend psychiater van klager. De beroepscommissie is van oordeel dat B. ten tijde van het opstellen van zijn verklaring niet kon worden aangemerkt als de behandelend psychiater van klager en dat derhalve niet is voldaan aan het bepaalde in artikel 46e, tweede lid, van de Pbw. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard en de bestreden beslissing zal worden vernietigd. De beroepscommissie acht termen aanwezig om klager een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:

15/3782/GA

Datum uitspraak:

25 februari 2016

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Rutten, mr. M.A.G.
Burke, U.P.
Boerhof, R. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pm art. 22e

Samenvatting:

Directeur heeft de betrokken personen niet drie dagen voorafgaand aan de definitieve beslissing in kennis gesteld van de voorgenomen beslissing tot a-dwangbehandeling. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van het bepaalde in artikel 22e, eerste lid, van de Penitentiaire maatregel stelt de directeur de voorzitter van de commissie van toezicht, de raadsman van de gedetineerde, de curator en de mentor in kennis van een voorgenomen beslissing tot a-dwangbehandeling uiterlijk drie dagen voor het nemen van die beslissing. In de onderhavige zaak is voornoemde termijn van drie dagen niet nageleefd, nu de inkennisstelling van de voorgenomen beslissing en de definitieve beslissing (beide) dateren van 11 november 2015. Reeds hierom zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren en de bestreden beslissing vernietigen. De beroepscommissie acht termen aanwezig voor toekenning van een tegemoetkoming aan klager en stelt de hoogte daarvan vast op € 50,=.

Zaaknummer:

15/3439/GA, 15/3445/GA, 15/3450/GA en
15/3644/GA

Datum uitspraak:

22 februari 2016

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Maanicus, mr. R.M.
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Jousma, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Telefoon

Artikelen:

Instellingswet Rsj 2015 art. 31

Samenvatting:

Wrakingsverzoeken betreffende de voorzitter van de beroepscommissie van de zitting van 8 januari 2016 nadat verzoeken om aanhouding van de behandeling van de beroepszaken zijn afgewezen. De wrakingskamer wijst de wrakingsverzoeken af.

Rechtsoverwegingen:

De wrakingskamer stelt het volgende vast. De beroepen betreffen, voor zover hier van belang, klachten over het telefoneren met de telefoon op de afdeling waar verzoekers verblijven dan wel verbleven van de p.i. Ter Apel, waardoor de privacy van verzoekers onvoldoende is gewaarborgd. Verzoekers hebben tijdens de beklagprocedure verzocht om een descente voor alle partijen, maar hier is door de beklagrechtster niet op beslist. Het verzoek om een descente is in beroep herhaald. De beroepscommissie heeft aanleiding gezien om aan het verzoek tegemoet te komen. De zitting waarop de beroepszaken zouden worden behandeld is op 8 januari 2016 gehouden in de p.i. Ter Apel om een schouw door de beroepscommissie en partijen van de telefoon op de afdeling mogelijk te maken. De raadsvrouw heeft in verband met de weersomstandigheden op 6 januari 2016 om aanhouding verzocht, welk verzoek op 7 januari 2016 werd herhaald.

De aanhoudingsverzoeken zijn afgewezen. Van het verhandelde ter zitting is verslag opgemaakt en dit verslag is met een aantal foto's van de situatie ter plaatse als bijlagen

naar partijen gestuurd met een termijn van tien dagen voor het geven van een schriftelijke reactie.

Namens verzoekers is aangevoerd dat de raadsvrouw een netto reistijd van drie uur vanaf haar kantoor te Breda naar de p.i. Ter Apel heeft en daarom een hotelovernachting had geboekt in Groningen om tijdig aanwezig te kunnen zijn op de zitting van de beroepscommissie op 8 januari 2016. Dat het noorden van Nederland vanaf 3 januari 2016 kampte met een ijzelperiode als gevolg waarvan het KNMI een code rood heeft afgegeven voor alle automobilisten. Dat tot en met 7 januari 2016 een code rood heeft gegolden en dat al die tijd werd afgeraden om in Groningen de weg op te gaan. Dat door de raadsvrouw op 6 januari 2016 een aanhoudingsverzoek is gedaan en dat na telefonisch contact met de secretaris, mevrouw (.....), een aanvulling op het aanhoudingsverzoek is gezonden. Het aanhoudingsverzoek is afgewezen. Op 7 januari 2016, een dag voor de zitting en na herhaling van de code rood door het KNMI (alsmede de ANWB) is een derde verzoek tot aanhouding gedaan. Dat desalniettemin telefonisch is bericht dat de behandeling ter zitting gewoon doorgang zou vinden en dat ter zitting geoordeeld zou worden over het aanhoudingsverzoek. Dat verzoekers telefonisch aan de raadsvrouw en ter zitting aan de beroepscommissie hebben verzocht de behandeling van de zaken aan te houden, zodat de raadsvrouw aanwezig zou kunnen zijn. Dat het proces-verbaal van de beroepscommissie geen enkele blijk geeft van een overweging ten aanzien van het aanhoudingsverzoek en dat ook het aanhoudingsverzoek van verzoekers niet is geverbaliseerd. Dat zowel bij de raadsvrouw als bij verzoekers de objectief gerechtvaardigde indruk is

ontstaan dat de beroepscommissie hoe dan ook wilde doorgaan met de behandeling van de beroepschriften en daarbij onvoldoende belang heeft gehecht aan de aanhoudingsverzoeken waaraan twee argumenten ten grondslag lagen. Ten eerste dat de raadvrouw met eigen ogen wilde waarnemen hoe de situatie met de telefoon op de afdeling was en ook wilde kunnen horen hoe gesprekken werden gehoord op de afdeling. En ten tweede dat het voor de raadvrouw ronduit gevaarlijk was om tot en met 8 januari 2016 vanuit Breda naar Ter Apel te rijden en dat aanhouding derhalve in het kader van de veiligheid noodzakelijk was. Dat door de beroepscommissie op 8 januari 2016 wel een risico werd genomen om te reizen doet er niet toe. Ook de foto's die door de beroepscommissie naar de raadvrouw zijn gezonden maken dit standpunt niet anders.

De voorzitter van de beroepscommissie heeft niet in de wraking berust. De voorzitter concludeert dat er geen sprake was van weersomstandigheden die tot aanhouding noodzaakten. De beslissing om de zaken niet aan te houden is dan ook wat haar betreft een redelijke. Het betreft bovendien een beslissing van processuele aard. Van vooringenomenheid lijkt haar geen sprake te zijn.

Op grond van artikel 31, eerste lid, van de Instellingswet Raad voor strafrechtstoepassing en jeugdbescherming 2015 kan op verzoek van een der partijen elk van de leden van de beroepscommissie die de betreffende beroepszaak behandelen worden gewraakt op grond van feiten en omstandigheden waardoor de onpartijdigheid schade zou kunnen leiden.

Voorop staat dat een voorzitter van een

beroepscommissie uit hoofde van diens aanstelling wordt vermoed onpartijdig te zijn, tenzij zich uitzonderlijke omstandigheden voordoen die een zwaarwegende aanwijzing opleveren voor het oordeel dat een voorzitter jegens een partij vooringenomenheid koestert, althans dat bij de verzoeker dienaangaande bestaande vrees objectief gerechtvaardigd is. Indien het gaat om een door de voorzitter gegeven (motivering van een) beslissing, kan de vrees voor vooringenomenheid slechts objectief gerechtvaardigd zijn als in het licht van de feiten en omstandigheden van het geval de voorzitter een beslissing heeft genomen die zo onbegrijpelijk is, dat daarvoor redelijkerwijze geen andere verklaring is te geven dan dat deze door vooringenomenheid van de voorzitter is ingegeven. Het is immers niet aan de wrakingskamer om die beslissing inhoudelijk te toetsen en wraking kan niet fungeren als rechtsmiddel tegen onwelgevallige beslissingen.

De wrakingskamer overweegt dat het enkele feit dat voor verzoekers en hun raadvrouw onwelgevallige beslissingen op verzoeken om aanhouding zijn genomen, geen zwaarwegende aanwijzingen opleveren voor het oordeel dat de voorzitter van de beroepscommissie jegens verzoekers vooringenomenheid koestert, althans dat de bij verzoekers bestaande vrees hiervoor objectief gerechtvaardigd is. Er is geen sprake van zo onbegrijpelijke beslissingen dat daarvoor redelijkerwijze geen andere verklaring is te geven dan dat deze door vooringenomenheid van de voorzitter zijn ingegeven. De wrakingsverzoeken worden daarom afgewezen.

Zaaknummer:

15/3735/GA

Datum uitspraak:

5 februari 2016

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Bol, mr. A.T.
Mohanlal, mr. G.M.
Jousma, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 46d onder a, 46e
Pm art. 22, 22e

Samenvatting:

Advies aan directeur van behandelend psychiater kan niet gezien worden als het uittreksel behandelplan. In dat advies is bovendien onvoldoende informatie opgenomen voor een goede beoordeling van de beslissing tot a-dwangbehandeling. Nogmaals aanbeveling om adviesaanvraag aan tweede psychiater buiten PPC te doen teneinde schijn van vooringenomenheid te voorkomen. Beroep gegrond, tegemoetkoming €50,=.

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft verzocht om een getuige te horen. De beroepscommissie wijst dit verzoek af nu zij zich voldoende ingelicht acht om op het beroep te beslissen.

Op grond van het bepaalde in artikel 68, tweede lid, van de Pbw in verbinding met artikel 73, vierde lid, van de Pbw, dient de beroepscommissie een beslissing tot het toepassen van a-dwangbehandeling te

toetsen aan de in de inrichting geldende wettelijke voorschriften en de redelijkheid en billijkheid. Voor de beoordeling is inzage in (onderdelen van) het behandelplan noodzakelijk. Daarin moet in ieder geval staan:

- a. dat is voorzien in de mogelijkheid om – indien dit noodzakelijk is – ten aanzien van de betreffende gedetineerde een a-dwangbehandeling toe te passen (artikel 46c, aanhef en onder a in samenhang bezien met artikel 46d van de Pbw);
- b. de diagnose van de stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde (artikel 21b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Penitentiaire maatregel, hierna: Pm);
- c. de therapeutische middelen, zo mogelijk gerelateerd aan de verschillende aspecten die in de stoornis te onderscheiden zijn, die zullen worden toegepast teneinde een zodanige verbetering van de stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde te bereiken, dat het gevaar op grond waarvan deze in verband met zijn geestelijke gezondheidstoestand in een daartoe krachtens artikel 14 van de wet aangewezen afdeling of inrichting behoeft te verblijven, wordt weggenomen (artikel 21b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Pm);
- d. of er overeenstemming over het geneeskundig behandelplan is (artikel 21b, eerste lid, aanhef en onder c, van de Pm);
- e. welke minder bezwarende middelen zijn aangewend om het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken weg te nemen dan wel af te wenden (artikel 22, eerste lid, aanhef en onder a, van de Pm);
- f. de wijze waarop rekening wordt gehouden met de voorkeuren van de gedetineerde ten aanzien van de behandeling (artikel 22, eerste lid, aanhef en onder b, van de Pm); en
- g. het gevaar (als bedoeld in artikel

46a van de Pbw) dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken.

De behandelend psychiater heeft op 27 oktober 2015 een advies aan de directeur uitgebracht. In de schriftelijke reactie van de directeur van 24 november 2015 staat dat dit advies tevens gezien kan worden als het uittreksel behandelplan.

De beroepscommissie deelt die visie niet.

Daargelaten de vraag of het advies aan de directeur gelijk mag worden gesteld aan het uittreksel behandelplan, bevat het advies onvoldoende informatie over de hiervoor onder a t/m g genoemde punten. Zo kan de beroepscommissie niet beoordelen of:

- in het behandelplan is voorzien in de mogelijkheid om – indien dit noodzakelijk is – ten aanzien van de betreffende gedetineerde een a-dwangbehandeling toe te passen (a);
- de therapeutische middelen, zo mogelijk gerelateerd aan de verschillende aspecten die in de stoornis te onderscheiden zijn, die zullen worden toegepast teneinde een zodanige verbetering van de stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde te bereiken, dat het gevaar op grond waarvan deze in verband met zijn geestelijke gezondheidstoestand in een daartoe krachtens artikel 14 van de wet aangewezen afdeling of inrichting behoeft te verblijven, wordt weggenomen (c);
- en de wijze waarop rekening wordt gehouden met de voorkeuren van de gedetineerde ten aanzien van de behandeling (f).

Bij gebreke van voornoemde informatie, is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing tot a-dwangbehandeling onvoldoende is gemotiveerd en dientengevolge onvoldoende zorgvuldig tot stand is gekomen. Zij merkt daarbij nog

het volgend op. Het advies van de niet-behandelend psychiater is zeer summier. Een gesprek met klager bleek niet mogelijk omdat klager zich, na een eerder kort gesprek met de betreffende psychiater, niet serieus genomen voelt.

In haar uitspraak van 3 december 2013 (RSJ 03/12/2012, 13/2542/GA en 13/2699/GA) heeft de beroepscommissie overwogen dat het ter waarborging van de onafhankelijkheid aanbeveling verdient de aanvraag voor de tweede psychiatrische verklaring te doen bij een psychiater die niet werkzaam is binnen hetzelfde PPC als waar de gedetineerde verblijft. Onderhavige zaak onderstreept het belang dat in een kleinschalige omgeving zoals een PPC, elke schijn van vooringenomenheid, mede met het oog op de geestesgesteldheid van de betrokken patiënt, wordt voorkomen. Mede gelet op het feit dat in dit geval al een eerder gesprek tussen klager en de niet-behandelend psychiater had plaatsgevonden, had raadpleging van een psychiater van buiten het PPC eventueel wantrouwen bij de patiënt wellicht kunnen voorkomen.

Gelet op het vorenstaande zal het beroep gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht termen aanwezig om aan klager een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:

15/3334/GA

Datum uitspraak:

1 februari 2016

Beroepscommissie:

Holten, mr. A. van der
Rutten, mr. M.A.G.
Schagen, J.

Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Almelo

Trefwoorden:

Ordemaatregel afzondering; Cameratoezicht; Bezoek

Artikelen:

Pbw art. 23, 24a, 38

Samenvatting:

Voldoende aannemelijk dat ten aanzien van klager de verdenking bestond dat hij contrabande probeerde in te voeren. Directeur kon in redelijkheid beslissen om klager in afzondering te plaatsen. De werkwijze die de inrichting hanteert met betrekking tot cameratoezicht geeft voldoende invulling aan de adviesverplichting als bedoeld in artikel 24a van de Pbw. Ten aanzien van de beslissing bezoek achter glas op te leggen is een individuele belangenafweging gemaakt. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van onderdeel a. overweegt de beroepscommissie als volgt. Op grond van artikel 24, eerste lid, van de Pbw jo. artikel 23, eerste lid, van de Pbw kan de directeur een gedetineerde in afzondering plaatsen indien dit ter bescherming van de betrokken gedetineerde noodzakelijk is. Mede gelet op de verklaring van de PIW-er die ter zitting is overgelegd, acht de beroepscommissie voldoende aannemelijk dat ten aanzien van klager de verdenking bestond dat hij contrabande probeerde in te voeren. Gelet hierop kon de directeur in redelijkheid beslissen om klager, in het kader van het onderzoek naar de invoer van contrabande, in afzondering te plaatsen. Die

beslissing kan daarom, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ten aanzien van de ordemaatregel ongegrond worden verklaard.

Aan klager is tijdens de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel ook cameratoezicht opgelegd. In artikel 24a van de Pbw is de bevoegdheid van de directeur geregeld voor het opleggen van cameratoezicht. In het tweede lid van dat artikel is bepaald dat de directeur alvorens te beslissen tot oplegging van cameratoezicht het advies inwint van een gedragsdeskundige onderscheidenlijk de inrichtingsarts, tenzij dat advies niet kan worden afgewacht. In dat geval wint de directeur het advies zo spoedig mogelijk na zijn beslissing in. Ter zitting is door de directeur een toelichting gegeven op de werkwijze die in de inrichting wordt gehanteerd ten aanzien van de toepassing van cameratoezicht, namelijk dat de inrichtingsarts wordt geïnformeerd, bij de gedetineerde gaat kijken en bijzonderheden aan de directeur doorgeeft. De beroepscommissie is van oordeel dat met deze werkwijze voldoende invulling wordt gegeven aan de adviesverplichting als bedoeld in artikel 24a van de Pbw. Het beroep zal derhalve ten aanzien van het cameratoezicht ongegrond worden verklaard.

Ten aanzien van onderdeel b. overweegt de beroepscommissie als volgt. Artikel 3.8.1 van de huisregels van de p.i. Almelo luidt als volgt: "Tevens kan de directeur bepalen dat het bezoek plaatsvindt in een bezoekruimte waarin u en uw bezoeker door een glazen wand van elkaar gescheiden zijn". Deze beslissing vereist een individuele belangenafweging.

Naar het oordeel van de beroepscommissie blijkt voldoende dat een dergelijke belangenafweging is gemaakt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/4176/GB

Datum uitspraak:

7 maart 2016

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Brand, J.G.A. van den
Korthals Altes, mr. W.F.
Heikens, L.L. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay; Motiveringsbeginsel

Artikelen:

Pbw art. 17; Pm art. 44l, 44m, 44n

Samenvatting:

Onvoldoende gemotiveerd dat terugplaatsing in de extramurale fase ongewenst is. Beroepscommissie heeft beroep van klager eerder om dezelfde reden gegrond verklaard. Opnieuw geen acht geslagen op visie reclassering. Gezien tijdsverloop verklaart beroepscommissie beroep gegrond en beslist dat klager dient te worden teruggeplaatst in de extramurale fase.

Rechtsoverwegingen:

4.1 Bij uitspraak RSJ 29 oktober 2015, 15/2314/GB heeft de beroepscommissie het beroep van klager gegrond verklaard. De beroepscommissie concludeerde dat de time-out een juridische grondslag ontbeerde waardoor de onderbouwing

van de terugplaatsing tekort schoot. De beroepscommissie heeft de bestreden beslissing vernietigd en de selectiefunctionaris opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

4.2 De op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris moet bij afweging van alle in aanmerking komende belangen als onredelijk en onbillijk worden aangemerkt. Hierbij is in aanmerking genomen dat de selectiefunctionaris voorbij is gegaan aan hetgeen de beroepscommissie heeft overwogen in haar uitspraak van 29 oktober 2015 en derhalve voornoemde uitspraak niet in acht heeft genomen. De bestreden beslissing beschikt wederom over onvoldoende onderbouwing voor een terugplaatsing nu dezelfde gronden zijn aangevoerd als in de reeds vernietigde beslissing. Ook is er, ondanks dat dit door de beroepscommissie vereist werd, geen acht geslagen op de visie van de reclassering. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard en de bestreden beslissing zal worden vernietigd. De beroepscommissie zal, gelet op het tijdsverloop, de selectiefunctionaris niet opdragen een nieuwe beslissing te nemen, maar zelf de beslissing nemen dat klager dient te worden teruggeplaatst in de extramurale fase. De beroepscommissie zal in een afzonderlijke beslissing bepalen of enige tegemoetkoming aan klager geboden is.

Zaaknummer:

15/3760/GB

Datum uitspraak:

28 januari 2016

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Bol, mr. A.T.
Rutten, mr. M.A.G.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Pbw art. 1 onder b en c, 15 lid 5, 18 lid 1

Samenvatting:

Verzoek plaatsing ex art 15 lid 5 Pbw. Een verzoek als bedoeld in artikel 18 van de Pbw kan alleen betrekking hebben op plaatsing in een penitentiaire inrichting. Psychiatrische ziekenhuizen vallen hier niet onder. Klager niet-ontvankelijk in zijn beroep.

Rechtsoverwegingen:

4.1. Op grond van artikel 15, vijfde lid, van de Pbw kan de selectiefunctionaris bepalen dat in geval van een gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde, de gedetineerde naar een psychiatrisch ziekenhuis als bedoeld in artikel 1, onder h, van de Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen (hierna: Wet Bopz) zal worden overgebracht om daar zolang dat noodzakelijk is te worden verpleegd.

4.2. In artikel 30 van de Regeling zijn nadere procedurele voorschriften gegeven voor de plaatsing van een gedetineerde in een psychiatrisch ziekenhuis. In de toelichting bij dit artikel (Stcrt 12 september 2000, nr 176, p. 9) staat onder meer het volgende geschreven:
"Artikel 15, vijfde lid, van de wet biedt de mogelijkheid gedurende de detentie een (tijdelijke) plaatsing van een gedetineerde

in een algemeen psychiatrisch ziekenhuis (APZ), een forensische kliniek (FPK) of een psychiatrische afdeling van een algemeen ziekenhuis (PAAZ) te realiseren. Artikel 15, vijfde lid, van de wet geldt ook voor voorlopig gehechten (bijvoorbeeld in tegenstelling tot artikel 13 Wetboek van Strafrecht dat alleen geldt voor veroordeelden). Toepassing van artikel 15, vijfde lid, van de wet is bedoeld voor de gedetineerde:

- bij wie sprake is van een (dreigende) psychiatrische decompensatie dan wel absolute ongeschiktheid voor een detentiesituatie als gevolg van psychiatrische stoornissen, dan wel een psychiatrische aandoening waarvoor klinische behandeling is aangewezen;
- voor wie op grond van een persoonlijkheidsstoornis een detentievervangende behandeling is aangewezen in een andere voorziening dan een TBS-inrichting. Indien de gedetineerde niet instemt met een dergelijke overplaatsing, dan wel de gedetineerde in het psychiatrisch ziekenhuis als gedwongen opgenomen patiënt moet worden behandeld, is tevens een rechterlijke machtiging op grond van de Wet bijzondere opname psychiatrische ziekenhuizen vereist. Artikel 15, vijfde lid, van de wet biedt alleen basis voor een vrijwillige plaatsing. (...) De inrichting alwaar betrokkene administratief is ingeschreven is eindverantwoordelijk voor de ongestoorde tenuitvoerlegging van de detentie. (...)"

4.3. Op grond van artikel 72, eerste lid jo. artikel 73, eerste lid van de Pbw heeft betrokkene het recht tegen de beslissing van de selectiefunctionaris op het bezwaar- of verzoekschrift voor zover dit betreft een gehele of gedeeltelijke ongegrondverklaring, onderscheidenlijk

afwijzing als bedoeld in artikel 17 en 18 een met redenen omkleed beroepschrift in te dienen bij de beroepscommissie. Gelet op artikel 18, eerste lid, onder a jo. Artikel 1, onder b en c en artikel 3 van de Pbw kan het verzoekschrift alleen betrekking hebben op de plaatsing in een door de Minister van Veiligheid en Justitie aangewezen penitentiaire inrichting. De wet biedt niet de mogelijkheid de selectiefunctionaris te verzoeken tot plaatsing in een psychiatrisch ziekenhuis. Mitsdien kan klager niet worden ontvangen in zijn beroep.

De beroepscommissie merkt nog op dat gezien het uitdrukkelijke niet-ontvankelijkheidsverweer van de selectiefunctionaris thans anders wordt beslist dan de beroepscommissie in eerdere uitspraken heeft gedaan.

Zaaknummer:

15/3456/GM

Datum uitspraak:

11 maart 2016

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.
Boer, J.G.J. de
Schoenmaeckers, drs. J.H.A.M.C.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling;
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Pm art. 28

Samenvatting:

Medisch Adviseur adviseert directeur van de inrichting over detentie-ongeschiktheid

van klager, die vervolgens procedure voor (ambtshalve) strafonderbreking kan opstarten. Geen medisch handelen van inrichtingsarts. Klager niet-ontvankelijk in zijn klacht.

Rechtsoverwegingen:

De Medisch Adviseur van het Bureau Individuele Medische Advisering (BIMA) van de Dienst Justitiële Inrichtingen adviseert de directeur van de inrichting over de detentie-ongeschiktheid van een gedetineerde, die op geleide van het gegeven advies de vervolprocedure voor het (ambtshalve) verlenen van strafonderbreking als bedoeld in artikel 570b Wetboek van Strafvordering kan opstarten. Mitsdien is geen sprake van medisch handelen van de inrichtingsarts waarover kan worden geklaagd. Klager dient derhalve niet-ontvankelijk in zijn klacht te worden verklaard.

Zaaknummer:

15/3457/GV

Datum uitspraak:

25 november 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Boone, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof algemeen

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 4, 14

Samenvatting:

Dat het Gerechtshof nog gronden voor

voorlopige hechtenis aanwezig acht, betekent niet dat klaagster niet in aanmerking kan komen voor verlop. Deze beslissing vergt een eigenstandige afweging. Nu niet is gebleken van een hoog recidiverisico, het gevaar voor maatschappelijke onrust onvoldoende is gemotiveerd en niet is onderzocht of eventuele risico's ondervangen kunnen worden door het verbinden van voorwaarden aan het verlop, is de beroepscommissie van oordeel dat de bestreden beslissing niet op goede gronden rust. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.

Rechtsoverwegingen:

Klaagster is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar waarvan twee jaar voorwaardelijk, met aftrek, wegens gekwalificeerde vermogensdelicten en opzettelijke vrijheidsberoving. Haar fictieve einddatum is gesteld op 11 juni 2016.

Het beroep richt zich tegen de afwijzing van klaagsters eerste verlofaanvraag.

Door het Openbaar Ministerie is negatief geadviseerd vanwege een hoog recidiverisico, waarvan nog steeds sprake is nu nog geen aanvang is gemaakt met behandeling van klaagster. Uit het recente reclasseringsrapport volgt echter dat het recidiverisico wordt ingeschat als laag. Bovendien blijkt uit het advies van de Vrijheden Commissie dat klaagster inmiddels heeft deelgenomen aan onder meer de training Kies voor verandering en dat klaagster gaat deelnemen aan het programma Terugdringen Recidive. Deze informatie is ten onrechte niet meegewogen bij de beslissing van de Staatssecretaris op klaagsters verzoek om algemeen verlop.

Door de Staatssecretaris is verwezen naar

de beslissing van het Gerechtshof - waarover de beroepscommissie overigens niet beschikt - op het door klaagster ingediende verzoek tot schorsing van de voorlopige hechtenis. Dat het Gerechtshof nog gronden voor voorlopige hechtenis aanwezig acht, betekent nog niet dat betrokkene niet in aanmerking kan komen voor verlop. Deze beslissing vergt een eigenstandige afweging. De beroepscommissie constateert dat voor afwijzing van verlop op de grond dat dit tot maatschappelijke onrust zal leiden onvoldoende feiten en omstandigheden zijn aangedragen.

Nu niet is gebleken van een hoog recidiverisico, onvoldoende is gemotiveerd waarop is gebaseerd dat een gevaar bestaat voor maatschappelijke onrust en voorts niet is onderzocht of eventuele risico's niet kunnen worden ondervangen door het verbinden van voorwaarden aan het verlop, is de beroepscommissie van oordeel dat de bestreden beslissing niet op goede gronden rust. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard en de bestreden beslissing zal worden vernietigd. De beroepscommissie draagt de Staatssecretaris op een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van de uitspraak van de beroepscommissie binnen een termijn van twee weken na ontvangst van deze uitspraak. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Zaaknummer:

15/2841/TA

Datum uitspraak:

4 maart 2016

Beroepscommissie:

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Korvinus, mr. C.F.
Wouda, drs. J.E.
Groeneveld, mr. F.A. (sec.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC Dr. S. van Mesdag
te Groningen

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel; Dwangmedicatie

Artikelen:

Bvt art. 7, 16b, 56; Rvt art. 35

Samenvatting:

Klager ontvankelijk in klacht over verhoging dosis medicatie in kader van b-dwangbehandeling. Hoofd inrichting heeft op advies van commissie voorbehouden beslissingen, dosis kunnen verhogen. Klager is voldoende gekend in overwegingen daaromtrent. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt voorop dat het beklag niet gaat over de beslissingen om ten aanzien van klager b-dwangbehandeling toe te passen, maar enkel betrekking heeft op de dosering van de medicatie die hem in het kader van b-dwangbehandeling wordt toegediend.

Vast staat dat klager sinds november 2014, in het kader van b-dwangbehandeling, één keer per twee weken een Haldoldepot krijgt toegediend. Op 26 januari 2015 heeft de commissie voorbehouden beslissingen geadviseerd om de dosis Haldol die klager in het kader van b-dwangbehandeling wordt toegediend te verdubbelen (van 37,5 mg naar 75 mg tweewekelijks). Uit de inlichtingen van het hoofd van de inrichting

blijkt dat het hoofd van de inrichting bij de eerstvolgende b-dwangbehandeling na 26 januari 2015 gevolg heeft gegeven aan het advies van de commissie voorbehouden beslissingen: klager is een Haldoldepot van 75 mg toegediend. Ingevolge artikel 7, vierde lid onder d, in samenhang met artikel 16b, aanhef en onder b, Bvt beslist het hoofd van de inrichting over de toepassing van b-dwangbehandeling ten aanzien van een verpleegde. Het hoofd van de inrichting beslist naar het oordeel van de beroepscommissie niet alleen over de vraag of b-dwangbehandeling wordt toegepast, maar ook over welke medicatie en in welke dosis deze in het kader van de b-dwangbehandeling wordt toegediend. Gelet op het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat klager kan worden ontvangen in zijn klacht over de verhoging van de dosering van het Haldoldepot dat hem in het kader van b-dwangbehandeling wordt toegediend.

Uitgangspunt is dat het hoofd van de inrichting bij onderwerpen van medische aard mag afgaan op de bevindingen en adviezen daaromtrent van medische deskundigen.

In dit geval heeft de commissie voorbehouden beslissingen – een commissie als bedoeld in artikel 35 van het Reglement verpleging ter beschikking gestelden, die bestaat uit onder meer een arts, een psychiater en een psycholoog – geadviseerd om de dosering van het Haldoldepot dat klager in het kader van b-dwangbehandeling wordt toegediend te verdubbelen, aangezien klagers Haldolspiegel te laag was en klager minder stabiel functioneerde. De beroepscommissie is van oordeel dat het hoofd van de inrichting in redelijkheid op het advies van de commissie voorbehouden

beslissingen heeft mogen afgaan en heeft kunnen beslissen om klager bij de eerstvolgende b-dwangbehandeling de geadviseerde verhoogde dosering Haldol toe te dienen.

Namens klager is aangevoerd dat de inrichting onzorgvuldig heeft gehandeld, omdat geen overleg met klager heeft plaatsgevonden alvorens hem de verhoogde dosis Haldol is toegediend. In dit verband stelt de beroepscommissie voorop dat sprake is van b-dwangbehandeling, hetgeen betekent dat er geen overeenstemming is tussen klager en de inrichting over de behandeling met Haldol. Uit de inlichtingen van het hoofd van de inrichting blijkt daarnaast dat de behandelend psychiater regelmatig met klager heeft gesproken over de soort medicatie die hem in het kader van b-dwangbehandeling wordt toegediend. Voorts blijkt uit de informatie van de inrichting dat aan klager in november 2014 – toen is overgestapt op Haldol – is meegedeeld dat als de medicatie onvoldoende effect zou hebben de dosering zou kunnen worden verhoogd en dat in januari 2015 klagers Haldolspiegel zal worden gemeten. Op 23 januari 2015 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen klager en zijn behandelend psychiater en daarbij is aan klager meegedeeld dat zijn Haldolspiegel te laag is en dat de inrichting voornemens is de dosis Haldol die klager in het kader van b-dwangbehandeling wordt toegediend te verdubbelen. Voorts acht de beroepscommissie, gezien de mededeling van de inrichting ter zitting, aannemelijk dat aan klager, voorafgaand aan de toediening van de verhoogde dosis Haldol in het kader van b-dwangbehandeling, is meegedeeld dat de dosis Haldol conform het voornemen was verhoogd. Op grond van het vorenstaande komt de beroepscommissie

tot het oordeel dat de inrichting klager voldoende heeft gekend en meegenomen in de (overwegingen omtrent de) verhoging van de dosis Haldol die hem in het kader van b-dwangbehandeling wordt toegediend. Gelet op bovengenoemde omstandigheden kan in redelijkheid niet worden geoordeeld dat de inrichting onzorgvuldig dan wel onredelijk of onbillijk ten aanzien van klager heeft gehandeld.

Gezien het vorenstaande zal de beroepscommissie het beroep ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie met aanvulling van de gronden bevestigen.

Overigens blijkt uit de inlichtingen van het hoofd van de inrichting dat op 26 maart 2015 opnieuw de dosering Haldol die klager in het kader van b-dwangbehandeling wordt toegediend is verhoogd (van 75 mg naar 100 mg). De beroepscommissie heeft in deze uitspraak geen oordeel gegeven over deze beslissing, omdat het onderliggende klaagschrift is ingediend op 2 februari 2015 en derhalve geen betrekking kan hebben op deze tweede verhoging van de dosis Haldol.

Zaaknummer:

15/3677/TA

Datum uitspraak:

23 februari 2016

Beroepscommissie:

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Bos, drs. W.A.Th.
Niederer, mr. J.M.L.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de Pompestichting te

Nijmegen

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid afdelingsarrest;
Bewegingsvrijheid afzondering en separatie;
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt art. 33, 34

Samenvatting:

Geen sprake van verlenging afdelingsarrest, opleggen afzondering en opleggen afdelingsarrest op dezelfde grondslag. Klager terecht niet-ontvankelijk verklaard in beklag over afzondering. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Nu in het beroepschrift en ter zitting namens klager is aangevoerd dat de maatregelen onder a. t/m c. ten onrechte zijn opgelegd omdat klager ten onrechte wordt verdacht van betrokkenheid bij drugshandel in de inrichting heeft klager, anders dan de inrichting heeft aangevoerd, in de bij brief van 19 november 2015 toegezonden gronden van beroep ook voor de onder a. genoemde beslissing inhoudelijke gronden aangevoerd. Het beroep van de inrichting op RSJ 22 oktober 2015, 15/1765/TA, waarin door de raadsman pas op de dag voor de zitting om 16.29 uur gronden van beroep waren ingediend, kan daarom niet slagen.

De beroepscommissie is evenwel met de beklagcommissie van oordeel dat klager niet in zijn beklag over de afzondering kan worden ontvangen, nu dit beklag niet tijdig is ingediend omdat de afzondering op het moment van indiening van de klacht reeds was beëindigd. Gelet op de stukken en het behandelde ter zitting kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet gesproken worden van drie opeenvolgende

maatregelen die op dezelfde grondslag zijn opgelegd. Klager had een sinds 3 augustus 2015 verlengd afdelingsarrest vanwege positieve uc's, dat op 5 augustus 2015 is onderbroken door een kamerprogramma met vier uur uitsluitijd vanwege een ernstig drugsgelateerd incident tussen een medepatiënt en een personeelslid, het feit dat er drugs in de inrichting zijn, klagers naam met betrekking tot drugshandel is genoemd en € 130,- op zijn kamer is aangetroffen. Dit is geen afzondering als bedoeld in artikel 34 Bvt. Op 5 augustus 2015 is klager vervolgens vanwege zijn gedrag afzondering in de zin van artikel 34 Bvt opgelegd nadat hij die dag zelf betrokken was geraakt bij een incident toen hij zijn raadvrouw wilde bellen. Op 11 augustus 2015 heeft klager vanwege wisselend gedrag een individueel programma met uitbreiding van uitsluitijden gekregen en vanwege verdenking van betrokkenheid bij drugshandel weigering van bezoek van medepatiënten, waarna de afzondering op 19 augustus 2015 is opgeheven en het door het bovenvermelde kamerprogramma en de afzondering onderbroken afdelingsarrest is herleefd en voortgezet. Op 20 augustus 2015 is klager afdelingsarrest opgelegd in verband met verdenking van betrokkenheid bij handel in contrabande, omdat dit een andere grondslag is dan de grondslag van het eerder opgelegde - en op 3 augustus 2015 verlengde - afdelingsarrest.

De verlenging van het afdelingsarrest op 3 augustus 2015 is niet onredelijk of onbillijk nu afdelingsarrest was opgelegd om zicht te houden op klagers gedrag en contacten vanwege zijn verslavingsproblematiek en zeer regelmatige scores op THC.

De bezoekweigering van 11 augustus 2015 vanwege de op basis van verklaringen

van verscheidene patiënten ontstane verdenking van klagers betrokkenheid bij drugshandel en het, na opheffing van de afzondering, op 20 augustus 2015 opleggen van afdelingsarrest vanwege verdenking van klagers betrokkenheid bij handel in contrabande in de inrichting kunnen evenmin onredelijk of onbillijk worden genoemd gezien klagers verslavingsproblematiek en zeer regelmatig positieve uc's, de rond klager bestaande ruis over betrokkenheid bij handel in de inrichting en de onduidelijkheid hoe klager aan de drugs en mobiele telefoons in de inrichting komt. Het is alleszins redelijk te achten dat de inrichting in het belang van de handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting via genoemde maatregelen zicht op klagers gedrag en contacten in de inrichting heeft willen houden. Voldoende aannemelijk is dat de maatregelen niet langer dan noodzakelijk hebben geduurd. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/3546/TA

Datum uitspraak:

23 februari 2016

Beroepscommissie:

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Bos, drs. W.A.Th.
Niederer, mr. J.M.L.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de FPC Veldzicht te Balkbrug

Trefwoorden:

Vermissing; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Circulaire 'Voorwerpen van ingeslotenen' van 9 december 2013, DJI/46002

Samenvatting:

Nu in strijd met circulaire geen ontruimingsverslag is opgemaakt komt bestaande onduidelijkheid over afwikkeling van de ontruiming van klagers kamer na onttrekking en de overdracht van klagers goederen voor rekening van het hoofd van de inrichting. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 25,=.

Rechtsoverwegingen:

In artikel 5.4.4 respectievelijk 5.4.1. van de huisregels van de inrichting is bepaald dat bij onrechtmatige afwezigheid van meer dan 48 uur de kamer wordt ontruimd en dat het personeel in geval van ontruiming van een kamer een lijst van de eigendommen van de desbetreffende verpleegde maakt.

Bij ministeriële circulaire 'Voorwerpen van ingeslotenen' van 9 december 2013, DJI/46002, waarbij de door klager genoemde circulaire 'richtlijnen met betrekking tot door gedetineerden in penitentiaire inrichtingen achtergelaten voorwerpen' van 3 februari 1988 is komen te vervallen, is in hoofdstuk III onder 1. aangegeven hoe moet worden gehandeld in geval van ontruiming van de verblijfsruimte buiten aanwezigheid van de ingeslotene. Vermeld is dat de ontruiming door twee medewerkers geschiedt en schriftelijk wordt vastgelegd in een ontruimingsverslag. Dit verslag wordt in tweevoud opgemaakt en door beide medewerkers ondertekend. Eén exemplaar wordt bewaard in de inrichtingsadministratie, het andere exemplaar wordt gevoegd bij de desbetreffende goederen. Het ontruimingsverslag bevat in ieder geval een

aantal gegevens, waaronder de aangetroffen voorwerpen, hun aantal en, indien daartoe aanleiding bestaat, een aantekening over de staat waarin de voorwerpen zijn aangetroffen, de namen van de desbetreffende medewerkers, hun functie en hun handtekeningen. Bij nazending van de aangetroffen voorwerpen naar een andere inrichting na overplaatsing of herinsluiting wordt steeds een exemplaar van het ontruimingsverslag meegezonden. De ingeslotene tekent dit verslag bij ontvangst van de goederen voor akkoord. Het verslag wordt bewaard in de administratie van de ontvangende inrichting.

Klager heeft zich onttrokken aan de behandeling in Veldzicht en is na aanvankelijke insluiting in huizen van bewaring overgeplaatst naar de Oostvaarderskliniek. Klagers kamer in Veldzicht is ontruimd en zijn goederen zijn door de inrichting nagezonden naar de Oostvaarderskliniek. Klager stelt goederen te missen. De inrichting stelt dat die goederen niet zijn aangetroffen bij de ontruiming van klagers kamer en verwijst naar van klagers kamer gemaakte foto's, waarop onder meer dozen en kratten te zien zijn, maar niet de inhoud daarvan. Nu vast staat dat de inrichting in strijd met de hierboven genoemde circulaire en de huisregels geen ontruimingsverslag heeft opgemaakt komt de bestaande onduidelijkheid over de afwikkeling van de ontruiming en de overdracht van klagers goederen voor rekening van het hoofd van de inrichting. De uitspraak van de beklagcommissie kan reeds daarom niet in stand blijven en het beklag zal daarom alsnog gegrond worden verklaard. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

Nu de rechtsgevolgen van de bestreden

beslissing niet meer ongedaan zijn te maken, komt klager een tegemoetkoming toe. Het hoofd van de inrichting is in de gelegenheid gesteld zijn standpunt hieromtrent te bepalen. De beroepscommissie stelt deze vast op € 25,=, nu klager in de beklagprocedure heeft gemeld dat hij een tegemoetkoming wenst maar geen specifiek bedrag voor ogen heeft omdat het hem om het principe gaat.

Zaaknummer:

15/3743/TA en 15/3757/TA

Datum uitspraak:

16 februari 2016

Beroepscommissie:

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Bos, drs. W.A.Th.
Niederer, mr. J.M.L.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de FPC De Rooyse
Wissel te Venray

Trefwoorden:

Verpleging en behandeling; Behandelplan;
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt artt. 16, 17, 56 lid 4

Samenvatting:

Tijdig opgestelde behandelplan 0 is, in tegenstelling tot te laat vastgestelde behandelplan 1, geen behandelplan in de zin van de wet. Klager niet verstoken van behandeling i.a.v. behandelplan 1. Beroep inrichting gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag.

Rechtsoverwegingen:

a. Op grond van artikel 16, eerste lid, van de Bvt draagt het hoofd van de inrichting zorg dat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na binnenkomst van de verpleegde in de inrichting, zoveel mogelijk in overleg met hem, een verplegings- en behandelingsplan wordt vastgesteld. Krachtens artikel 17, tweede lid, Bvt draagt het hoofd van de inrichting zorg dat de behandeling overeenkomstig het verplegings- en behandelingsplan plaatsvindt.

Een vermeende schending van het aan artikel 17 Bvt in samenhang met artikel 16 Bvt te ontnemen recht op behandeling is alleen vatbaar voor beklag als sprake is van het niet betrachten van de in die artikelen genoemde zorgplichten. Indien sprake blijkt te zijn van de wijze van betrachten van die zorgplichten zal klager, gelet op het bepaalde in artikel 56, vierde lid, van de Bvt, in zijn beklag niet-ontvankelijk moeten worden verklaard.

Vast staat dat klager op 22 april 2015 in de inrichting is opgenomen, dat op 8 juni 2015 een behandelplan 0 is vastgesteld en op 11 augustus 2015 een behandelplan 1. Niet in geding is dat behandelplan 1 een behandelplan als bedoeld in de artikelen 16 en 17 Bvt is en dat dit behandelplan te laat is vastgesteld. Naar het oordeel van de beklagcommissie is het wel tijdig vastgestelde behandelplan 0 geen behandelplan als bedoeld in de wet, hetgeen door de inrichting in beroep wordt bestreden.

Het is daarom de vraag of behandelplan 0, dat wel tijdig gereed was, is aan te merken als een behandelplan als bedoeld in de artikelen 16 en 17 Bvt. Naar het oordeel van de beroepscommissie is dat niet het geval. In het door de inrichting overgelegde

behandelplan 0 van klager zijn op grond van door de inrichting geraadpleegde stukken en de opnamebespreking van 8 juni 2015 onder meer een samenvatting van het dossier en informatie uit de vorige inrichting opgenomen. Verder zijn op grond daarvan een voorlopige diagnose en risicofactoren beschreven, alsmede een korte termijn prognose opgenomen voor "1/2" jaar – hetgeen de beroepscommissie leest als een half jaar – in welk verband is verwezen naar "doelstellingen voor het komende 1/2 jaar" waarin mede in zeer algemene bewoordingen is vermeld welke middelen ingezet zullen gaan worden om de behandeldoelen, die grotendeels nog moeten worden vastgesteld, te bereiken. Dit behandelplan 0 vormt daarmee meer het stramien voor het opstellen van het eigenlijke behandelplan, dat door de inrichting behandelplan 1 is genoemd. Het kopje "Eigen mening patiënt" in behandelplan 0 is niet ingevuld. Nu geen mening van klager in behandelplan 0 is opgenomen en evenmin een verklaring daarvoor in behandelplan 0 is gegeven, is het zeer de vraag of gezegd kan worden dat behandelplan 0 zoveel mogelijk in overleg met klager is vastgesteld. Het behandelplan 0 is verder niet ondertekend door het hoofd behandeling/behandelcoördinator T. en klager, hetgeen – ondanks dat de wet ondertekening niet vereist – eveneens de vraag oproept of dat plan wel zoveel als mogelijk in overleg met klager is vastgesteld.

Nu behandelplan 0 niet is aan te merken als een behandelplan als bedoeld in de wet, kan geen betekenis worden toegekend aan de omstandigheid dat dit behandelplan wel binnen drie maanden na binnenkomst van klager in de inrichting gereed was.

De conclusie moet daarom zijn dat de

inrichting het behandelplan, door haar behandelplan 1 genoemd, te laat heeft vastgesteld.

Voor beantwoording van de vraag of daarmee sprake is van de wijze van betrachten of het niet-betrachten van de in artikel 16 Bvt genoemde zorgplicht is van belang of klager in afwachting van het gereed komen van behandelplan 1 verstoken is gebleven van behandeling. De behandeling als bedoeld in artikel 1, onder v, van de Bvt bestaat naar het oordeel van de beroepscommissie niet enkel uit therapieën of activiteiten die specifiek zijn gericht op de stoornis en op resocialisatie, maar ook uit bijvoorbeeld observatie, diagnostiek en deelname aan programmaonderdelen en groepsactiviteiten. Voldoende aannemelijk is dat klager in afwachting van behandelplan 1 behandeling in het sociotherapeutisch milieu heeft gekregen en dat onderzoeken en observaties hebben plaatsgevonden om behandelplan 1 te kunnen vast stellen. In het licht van al het vorenstaande is sprake van de wijze van betrachten van de zorgplicht met betrekking tot het vaststellen van het behandelplan van klager. Klager had daarom niet in het beklag ontvangen mogen worden.

Het beroep van het hoofd van de inrichting zal op die grond gegrond worden verklaard.

b. Klager heeft geen gronden van beroep aangevoerd in zijn beroepschrift. Klager heeft voorts geen gebruik gemaakt van de geboden gelegenheid om zijn beroep ter zitting van de beroepscommissie toe te lichten. Derhalve heeft klager in de procedure tot en met de zitting geen gronden van beroep aangevoerd. Klager kan om die reden niet in het beroep worden ontvangen.

Klager zal daarom niet-ontvankelijk in zijn beroep worden verklaard.

Zaaknummer:

15/3656/TA

Datum uitspraak:

9 februari 2016

Beroepscommissie:

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Korvinus, mr. C.F.
Meer, C.W. van der
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC Dr. S. van Mesdag
te Groningen

Trefwoorden:

Arbeidsloon

Artikelen:

Regeling beloningsstelsel verpleegden

Samenvatting:

Verlaging uurloon niet in strijd met Regeling beloningsstelsel verpleegden. Beroep inrichting in zoverre gegrond. Zowel voor als na 1.6.14 werd uitgegaan van geschatte aantal uren dat klager zou kunnen werken. Hoofd inrichting dient nieuwe beslissing over door klager gemiste aanvullingen te nemen. Beroep inrichting in zoverre ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

In de uitspraak RSJ 10 maart 2015, 14/4425/TA heeft de beroepscommissie geoordeeld, dat het op 1 juni 2014 door de inrichting gewijzigde beloningsstelsel in strijd is met de Regeling beloningsstelsel verpleegden (Stcrt. 20 oktober 2000, nr. 204, p. 8) voor wat betreft de door de inrichting te betalen vergoeding van € 50,= bij ongeschiktheid. Voornoemde regeling schrijft immers voor dat de uitkering 70%

bedraagt van hetgeen de verpleegde had kunnen verdienen in het geval van algehele geschiktheid. De uitspraken van de beklagcommissie van 23 april 2015 (Me 2014-188) en van 27 oktober 2015 (Me 2015-323) zijn in lijn met voormelde uitspraak van de beroepscommissie. Dit ligt anders voor wat betreft de verlaging van het uurloon van € 2,50 naar € 2,=. In de uitspraak van de beroepscommissie is geoordeeld dat een dergelijke verlaging niet in strijd is met de Regeling beloningssysteem verpleegden of enige andere wettelijke regeling.

De beroepscommissie is van oordeel dat het hoofd van de inrichting een nieuwe beslissing dient te nemen met een herberekening van de door klager te ontvangen vergoeding. Daarbij dient te worden uitgegaan van het vóór 1 juni 2014 geldende beloningssysteem, uitgezonderd de verlaagde uurvergoeding, verminderd met de vergoeding die klager inmiddels heeft ontvangen en tot aan de inwerkingtreding per 1 mei 2015 van de aangepaste regeling. De beroepscommissie gaat voorbij aan de stelling van het hoofd van de inrichting dat het beklag enkel betrekking had op het vervallen van de 70%-regeling en niet over de aanvullingen. Zowel vóór als na invoering van de regeling van 1 juni 2014 werd naar de beroepscommissie is gebleken, uitgegaan van een schatting van het aantal uren dat klager zou kunnen werken. Het is klager erom te doen dat op basis van deze schatting hij na 1 juni 2014 minder heeft ontvangen. Het beroep van het hoofd van de inrichting zal in zoverre ongegrond worden verklaard. Dit impliceert dat het hoofd van de inrichting een hernieuwde berekening zal moeten maken met inachtneming van het vorenstaande.

Zaaknummer:

15/3574/TA, 15/3575/TA, 15/3576/TA en 15/3577/TA

Datum uitspraak:

9 februari 2016

Beroepscommissie:

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Korvinus, mr. C.F.
Meer, C.W. van der
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC de Rooyse Wissel te Venray

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid afzondering en separatie;
Urineonderzoek

Artikelen:

Bvt art. 24, 34

Samenvatting:

Bij overplaatsing onvolledige overdracht van al jaren bekende medische beperkingen uc. Inrichting had klager bij uc voordeel van de twijfel moeten geven. Beroep in zoverre gegrond, tegemoetkoming € 10,=. Nu klager geen info uit vorige inrichting wil delen met beroepscommissie, moet wat betreft afzondering worden uitgegaan van juistheid van info van huidige inrichting. Beroep in zoverre ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klager is op grond van informatie van de Van Mesdagkliniek direct na binnenkomst in de inrichting op 8 mei 2015 in afzondering geplaatst. Gebleken is dat klager geen toestemming heeft willen geven om de informatie aan de beroepscommissie te

overleggen. Mitsdien moet worden uitgegaan van de juistheid van de informatie die door de Rooyse Wissel naar voren is gebracht. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

b en d.

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

c.

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting van de beroepscommissie komt de beroepscommissie tot de slotsom dat de informatieoverdracht van de Van Mesdagkliniek naar de inrichting onvolledig is geweest, op grond waarvan ten tijde van de aanzegging van de urinecontrole van 18 mei 2015 niet bekend was dat voor klager een aangepast protocol geldt. Klager stelt dit bij binnenkomst te hebben gemeld.

Hoewel de gebrekkige informatieoverdracht in eerste instantie aan de Van Mesdagkliniek is te wijten, had de inrichting naar het oordeel van de beroepscommissie zich in dit geval bereidwilliger kunnen opstellen en klager het voordeel van de twijfel kunnen geven in afwachting van informatie uit de van Mesdagkliniek en klager kunnen toestaan buiten direct visueel toezicht te urineren. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager en stelt deze vast op € 10,=.

Zaaknummer:

15/3211/TA

Datum uitspraak:

4 februari 2016

Beroepscommissie:

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Maanicus, mr. R.M.
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechter bij FPC Dr. S. van Mesdag te Groningen

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel; Verlof proefverlof

Artikelen:

Bvt art. 50, 53, 54, 56

Samenvatting:

Risico op ongewenste slachtofferconfrontatie tijdens ongebeleid verlof is een individuele, op klager betrekking hebbende omstandigheid. Geen beklag mogelijk tegen opschorting verlof op die grond. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge artikel 56, tweede lid onder a, van de Bvt staat beklag open tegen een beslissing van het hoofd van de inrichting tot intrekking van verlof als bedoeld in artikel 50, derde lid, van de Bvt indien het verlof op het moment dat het wordt ingetrokken een aaneengesloten periode van meer dan een week heeft geduurd. Volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie (waaronder RSJ 4 augustus 2005, 05/0785/TA) staat tegen een beslissing tot

opschorting van verlof eveneens beklag open, omdat opschorting rechtens hetzelfde gevolg heeft als intrekking van verlof. Vast staat dat klager voor 31 maart 2015 elke dag onbegeleid naar zijn werk buiten de inrichting ging en dat hij na zijn werk weer terugkeerde naar de inrichting. Het onbegeleid verlof dat klager praktiseerde, had op het moment van opschorting dus geen aaneengesloten periode van meer dan een week geduurd, zodat geen sprake is van een beslissing waartegen op grond van artikel 56, tweede lid onder a, van de Bvt beklag openstaat.

Volgens vaste jurisprudentie (waaronder de uitspraken waarnaar de raadvrouw heeft verwezen) van de beroepscommissie kan evenwel over het niet doorgaan of intrekken/opschorten van kortdurende verloven worden geklaagd, indien die kortdurende verloven min of meer structureel niet zijn doorgedaan zonder dat daaraan individuele, specifiek op de desbetreffende verpleegde betrekking hebbende omstandigheden ten grondslag liggen. Hiervan kan onder meer sprake zijn als kortdurende (begeleide) verloven meermalen niet zijn doorgedaan als gevolg van personeelstekort.

Klagers verloven zijn opgeschort omdat de inrichting, op basis van informatie van het Informatiepunt Detentieverloop, het risico op ongewenste slachtofferconfrontatie tijdens verlof als reëel had aangemerkt. De beroepscommissie is evenals de beklagrechter van oordeel dat dit een individuele, op klager betrekking hebbende omstandigheid is, zodat tegen de ten gevolge van deze omstandigheid genomen beslissing tot opschorting van klagers verloven geen beklag openstaat. Het feit dat de hierboven beschreven omstandigheid buiten de invloedssfeer van klager lag en dat de informatie van het Informatiepunt

Detentieverloop achteraf onjuist bleek te zijn, maakt niet dat sprake is van een voor beklag vatbare beslissing.

Gelet op het vorenstaande zal de beroepscommissie het beroep ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagrechter bevestigen met aanvulling van de gronden.

Niets afdoende aan het vorenstaande overweegt de beroepscommissie het volgende. Indien het beklag is gericht tegen een beslissing die niet vatbaar is voor beklag, kan de beroepscommissie evenmin beoordelen of bij het nemen van die beslissing de formele wettelijke vereisten in acht zijn genomen, nu over het enkele niet naleven van de formele vereisten niet apart kan worden geklaagd.

Meer in het algemeen overweegt de beroepscommissie dat de formele vereisten van artikel 53 en 54 van de Bvt ook gelden voor een beslissing tot opschorting van verlof, nu opschorting van verlof rechtens hetzelfde gevolg heeft als intrekking van verlof.

Zaaknummer:

15/3333/TA

Datum uitspraak:

2 februari 2016

Beroepscommissie:

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Korvinus, mr. C.F.
Meer, C.W. van der
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagrechter bij FPC De Rooyse Wissel te Venray

Trefwoorden:

Inzage in stukken/dossier

Artikelen:

Rvt art. 80; BW art. 7:457

Samenvatting:

Verspreiden medische informatie, waaronder informatie over somatische klachten, via e-mail aan personen die rechtstreeks betrokken zijn bij de behandeling, levert geen schending van medisch beroepsgeheim op. Informatieverstrekking via e-mail dient goed geborgd te zijn. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Artikel 80 van de Rvt bepaalt het volgende: "Een ieder die betrokken is bij de uitvoering van de wet en dit besluit en daarbij de beschikking krijgt over gegevens waarvan hij het vertrouwelijke karakter kent of redelijkerwijs moet vermoeden, en voor wie niet reeds uit hoofde van ambt, beroep of wettelijk voorschrift ter zake van die gegevens een geheimhoudingsplicht geldt, is verplicht tot geheimhouding daarvan, behoudens voor zover enig wettelijk voorschrift hem tot bekendmaking verplicht of uit zijn taak bij de uitvoering van dit besluit de noodzaak tot bekendmaking voortvloeit".

Verstrekking van vertrouwelijke informatie is volgens voornoemd artikel derhalve toegestaan, mits voldaan wordt aan het noodzakelijkheidsvereiste.

Artikel 7:457 BW bepaalt het volgende:

1. Onverminderd het in artikel 448 lid 3, tweede volzin, BW bepaalde draagt de hulpverlener zorg, dat aan anderen dan de patiënt geen inlichtingen over de patiënt dan wel inzage in of afschrift van de bescheiden, bedoeld in artikel 454 BW, worden verstrekt dan met toestemming van de patiënt. (...)

2. Onder anderen dan de patiënt zijn niet begrepen degenen die rechtstreeks betrokken zijn bij de uitvoering van de behandelingsovereenkomst en degene die optreedt als vervanger van de hulpverlener, voor zover de verstrekking noodzakelijk is voor de door hen in dat kader te verrichten werkzaamheden.

3. (...)"

De beroepscommissie is van oordeel dat medische informatie, mits goed geborgd in een medisch informatiesysteem, gedeeld moet kunnen worden binnen een behandelteam. Ook somatische klachten kunnen van belang zijn voor de behandeling van verpleegden en in die zin kan het noodzakelijk zijn dat bijvoorbeeld sociotherapeuten, die bovendien een afgeleid beroepsgeheim hebben, hier kennis van dragen. Waar wenselijk kan de arts in samenspraak met de patiënt hierbij beperkingen aanbrengen. Het verspreiden van medische informatie binnen de inrichting via een e-mail aan personen die rechtstreeks betrokken zijn bij de behandeling levert geen directe schending van het beroepsgeheim op. Wel zal de inrichting er voor dienen te waken dat geen misbruik wordt gemaakt. De informatieverstrekking via de e-mail dient derhalve goed geborgd te worden. Het beroep zal ongegrond worden verklaard

Zaaknummer:

15/3732/JA

Datum uitspraak:

9 maart 2016

Beroepscommissie:

Pauw Gerlings-Döhrn, mr. S.B. de Rossem-Broos, mr. R.S.T. van Water, mr. R. van de

Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de justitiële jeugdinrichting (j.j.i.) Teylingereind te Sassenheim

Trefwoorden:

Voorwerpen op cel; Huisregels

Artikelen:

Bjj art. 49

Huisregels Teylingereind art. 4.2, 6.2

Samenvatting:

Inbeslagname t-shirt met opdruk 'Satudarah support club' niet onredelijk. Belangenafweging door directeur in voldoende mate plaatsgevonden. Aan de beslissing liggen tevens behandelinhoudelijke overwegingen ten grondslag. Beroep directeur gegrond, beklag alsnog ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 49, tweede lid, van de Bjj heeft de jeugdige recht op het dragen van eigen kleding en schoeisel, tenzij die een gevaar kunnen opleveren voor de orde of de veiligheid in de inrichting. Op grond van artikel 6.2 van de huisregels kan de jeugdige ook beperkt worden in dit recht indien de eigen kleding of schoeisel niet voldoen aan redelijk te stellen eisen. Voorts blijkt uit artikel 4.2 van de huisregels welke zaken verboden zijn in de inrichting, waaronder voorwerpen van discriminerende, aanstootgevende of militante aard.

Van klager is een t-shirt met daarop de opdruk 'Satudarah support club' in beslag genomen.

De beroepscommissie overweegt dat aan de directeur een ruime bevoegdheid

toekomt bij de beslissing of eigen kleding en schoeisel mogen worden toegestaan in de inrichting. Aan deze beslissing dient een belangenafweging ten grondslag te liggen. Naar het oordeel van de beroepscommissie heeft deze belangenafweging in voldoende mate plaatsgevonden. Daarbij neemt zij in aanmerking dat het niet wenselijk is om klager in een pedagogisch leefklimaat een t-shirt te laten dragen met daarop een opdruk van een organisatie die maatschappelijk in negatieve zin ter discussie staat. Dat deze organisatie niet verboden is, doet daaraan niet af. Nu de directeur heeft overwogen dat het shirt ook niet wenselijk is gelet op klagers behandeling en persoonlijke ontwikkeling, liggen aan de beslissing tevens behandelinhoudelijke overwegingen ten grondslag. Gelet op bovenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat de directeur in redelijkheid het t-shirt van klager in beslag heeft kunnen nemen. Daarbij merkt zij nog op dat voldoende aannemelijk is geworden dat klager op de hoogte is gesteld van de inbeslagname van het t-shirt.

De beroepscommissie zal het beroep van de directeur gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog ongegrond verklaren.